

peygamber ki, yemek yiyor, çarşıda, pazarda dolaşıyor. Ona bir melek indirilseydi de, bu onunla beraber bir uyarıcı olsaydı ya!” diye mırıldanır (Furkan, 25/7).

اَوْ يُلْقَى
اِلَيْهِ
كَن.ْزٌ اَوْ
تَكُونُ لَهُ
جَنَّةٌ
يَأْكُلُ
مِنْهَا
وَقَالَ
الظَّالِمُو
06;َ اِنْ
تَتَّبِعُون
14; اِلاَّ
رَجُلاً
مَسْحُورًا
“O’nun benden ne üstünlüğü var ki?” der.
“Hadi, hazinesi olsa, ürününden besleneceği bir bahçesi
olsa” takılayım peşine ama... Yok, işte, yok! (Furkan, 25/8) Aslında bilse ki,
وَمآ
اَرْسَلْنَا
قَب.ْلَكَ
مِنَ
الْمُرْسَلِ
10;نَ اِلاَّ
اِنَّهُمْ
لَيَأْكُلُو
06;َ الطَّعَامَ
وَيَمْشُونَ
فِى
اْلاَسْوَاق
16; “bütün peygamberler yemek yerler, çarşıda pazarda
gezerlerdi.” (Furkan, 25/20) Allah, inanmamak için direnen insanı
فَذَرْهُمْ
فِى
غَمْرَتِهِم
18; حَتَّى حِينٍ
“bir zamana kadar, gaflet ve şaşkınlığıyla baş başa bırakır” (Mü'minûn,
23/54),
اَيَحْسَبُو
06;َ اَنَّمَا
نُمِدُّهُمْ
بِهِ مِنْ
مَالٍ
وَبَنِينَ -
نُسَارِعُ
لَهُمْ فِى
الْخَيْرَات

16; بَل لاَ
يَشْعُرُونَ
“Kendilerine bol bol verdiğimiz mal ve evlatla onların iyiliğine koştuğumuzu mu sanıyorlar?
Hayır, onlar farkına varmıyorlar!” Bu dünyadan hiç ayrılmayacağım sanır
(Müminûn, 23/55-56). Din duygusundan yoksun, zamanla kendi nefsinin arzusunu
tanrılaştırır اَرَاَيْتَ
مَنِ
اتَّخَذَ
اِلَهَهُ
هَوَيهُ
اَفَاَنْتَ
تَكُونُ
عَلَيْهِ
وَكِيلاً “Kendi nefsinin
arzusunu kendisine ilâh edineni gördün mü? Ona sen mi vekil
olacaksın?” (Furkan, 25/43). Aslında böyle yapmakla farkında olmadan insanlıktan
çıkar,
كَاْلاَنْعَ
75;مِ بَلْ هُمْ
اَضَلُّ
سَبِيلاً “hatta hayvandan
daha aşağı duruma düşer” (Furân, 25/44). Acınacak haldedir artık,
dünyada yapıp ettikleri,
اَعْمَالُهُ
05;ْ كَسَرَابٍ
بِقِيعَةٍ
يَحْسَبُهُ
الظَّمْاَنُ
مَاءً حَتَّى
اِذَا جَاءَ
هُ لَمْ
يَجِدْهُ
شَيْئًا -
اَوْ
كَظُلُمَاتٍ
فِى بَحْرٍ
لُجِّىٍّ
يَغْشَيهُ
مَوْجٌ مِنْ
فَوْقِهِ
مَوْجٌ مِنْ
فَوْقِهِ
سَحَابٌ
ظُلُمَاتٌ
بَعْضُهاَ
فَوْقَ
بَعْضٍ “ıssız bir çıdaki serap
gibidir. Susamış kimse serabı su sanır, yanına geldiğinde hiçbir şey bulamaz ya! İşte

öyle. Veya inançsızın dünyada yaptığı işler derin bir denizdeki karanlıklar gibidir. Hırçin dalgalar her yanını sarmıştır, üstüne karanlık bulutlar çöküştür, karanlık içinde yeni bir karanlığın başladığı, göz gözü görmez bir deniz üzerine gelmektedir.” (Nûr, 24/39-40) وَقَدِمْنَااِلَى مَاعَمِلُوامِنْ عَمَلٍفَجَعَلْنَاهُ هَبَآءًمَنْثُورًا “Allah onun amelini dağılmış zerreciklere çevirmiştir” (Furkân, 25/23). Derken hayat biter, o zaman anlar her şeyin boş olduğunu. حَتَّى اِذَاجَاءَاَحَدَهُمُالْمَوْتُقَالَ رَبِّارْجِعُونِ “Rabbim! Beni dünyaya geri gönder, ne olur geri gönder, güzel şeyler yapayım” (Mü'minûn, 23/99). &diye yalvarır. Hayır! Bu arzu, boş hayaldir. Onun arkaya, dünyaya, sevdiklerine, çocuklarına, parasına ve itibarına dönmesine engel bir perde çoktan çekilmiştir Beklemekten başka çaresi yoktur artık. Hesap günü, şaşkınlığı ve pişmanlığı daha da artar, وَيَوْمَيَعَضُّالظَّالِمُعَلَىيَدَيْهِيَقُولُيَالَيْتَنِى اَتَّخَذْتُمَعَالرَّسُولِسَبِيلاً “(çaresizlik içinde) ellerini ısırp, homurdanır: ‘Ne olurdu, ben de peygamberin yolundan gitseydim.” (Furkân, 25/27) يَاوَيْلَتَى لَيْتَنِىلَمْاَتَّخِذْفُلاَنًاخَلِيلاً “Yazıklar olsun bana, keşke beni yoldan çıkaranları dost edinmeseydim!” (Furkân, 25/28) لَقَدْاَضَلَّنِىعَنِالذِّكْرِ

بَعْدَ اِذْ
جَاءَ نِى
وَكَانَ
الشَّيْطَانُ
لِلاِنْسَانِ
خَذُولاً “Kur'an da hazır bana kadar gelmişti! Beni, dost bildiklerim saptırdı.” (Furkân, 25/29) Mizan, sorgu derken, عَلَى
وُجُوهِهِمْ
اِلَى
جَهَنَّمَ “Tutarlar onu, yüz üstü, yaka paça cehenneme sürüklerler” (Furkân, 25/34). Artık kimden yardım istesin? Çok güvendiği çocuklarından, akrabalarından, adamlarından da yardım isteyemez ki!
فَاِذَا
نُفِخَ فِى
الصُّورِ
فَلاَ
اَنْسَابَ
بَيْنَهُمْ
يَوْمَئِذٍ
وَلاَ
يَتَسَاءَ
لُونَ “Sûr'a üfürüldüğü zaman, ne aralarında soy-sop yakınlığı kalmıştır, ne de birbirlerini arayıp soracak durumdadırlar” (Mü'minûn, 23/101).
وَمَنْ
خَفَّتْ
مَوَازِينُهُ
“Tartısı da pek hafif gelmiştir” hani, (Mü'minûn, 23/103) bir savunma yapabilsin. تَلْفَحُ
وُجُوهَهُمُ
النَّارُ
وَهُمْ
فِيهَا
كَالِحُونَ ‘Ateş yüzünü yalamaya başlamıştır bile. Cehennem çok yakınlarda bir yerlerde olmalıdır. Yüzü kavruluverir, sırtıyormuş gibi, dişleri öne çıķıvermiştir’ (Mü'minûn, 23/104). Çektiği acıya mı yanmalı, çirkin suratının hâline mi?! Derken Allah seslenir, bir umut doğmuştur, içine. Acaba affedilecek midir? اَلَمْ
تَكُنْ
اَيَاتِى
تُتْلَى
عَلَيْكُمْ
فَكُنْتُمْ
بِهَا

yok olmayı isteme, birçkere yok olmayı istel” diye (Furkân, 25/14) Orada onu yeni bir hayat beklemektedir, hiç kolay olmayan bir hayat. Öyleyse öte dünyada benzer durumlara düşmemek için, hazır elimizde fırsat varken, inancımızın gereğini yapalım, dinimizi yaşayalım. Doç. Dr. Soner GÜNDÜZÖZ

[islam ve Hayat,Güncel Vaaz ve Hutbeler](#)